

РЕШЕНИЕ

№ 17671

гр. София, 23.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 14.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3648** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано е по жалба на Х. У. М., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 2089 от 28.02.2025 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Прави възражения, че решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка. Причините за напускане на страната на произход са основателни опасения от преследване и заплахата за живота. Твърди, че анализът на обстановката в С. е формален и не кореспондира с личната бежанска история на жалбоподателя.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично и се представлява адвокат В., който поддържа депозираната жалба. От съда иска да отмени оспорения административен акт.

Ответникът – Председател на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор В., който излага становище за неоснователност на депозираната жалба.

Административен съд София - град, след като взе предвид доводите на страните и въз основа на приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното: Административното производство е образувано с молба вх. № ОК-13-1837/18.09.2024 г. по описа РПЦ-С. до Председател на ДАБ при МС от Х. У. М., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. Молителят е регистриран като Х. У. М., ЛНЧ: [ЕГН], мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по етническа принадлежност, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение: женен. Личните му данни първоначално са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В хода на административното производство от страна на молителя е представено фотокопие на сирийска лична карта.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л.63-67/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2409180003.

С писмо Рег. № М-18714/01.11.2024 г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето Х. У. М., в случай, че отговаря на изискванията на ЗУБ /л.37/.

Видно от административната преписка, с жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП23728/01.10.2024 г. в производство по общия ред с цел чужденецът да представи обстойно фактите, свързани непосредствени с неговия проблем, респективно изясняване причините, поради които е напуснал страната си по произход, респективно е подал молба за предоставяне на международна закрила от Република България /л.45-49/.

От протокола за проведено интервю се установява, че чужденецът е напуснал нелегално С. един месец преди провеждане на интервюто, в посока Република Турция с помощта на трафикант и с група. През Република Турция е минал транзит, влизайки нелегално на територията на Република България на 18.09.2024 г. Посочил е, че живее в [населено място] на адрес, различен от посочения от него по време на регистрацията му на 18.09.2024 г., но не знае точния адрес, където живее. Заявява, че има брат, който живее в Германия от година и половина – А. У. М., не е наясно дали същият има придобит статут. Не е комуникирал отдавна с него. Има и сестра Басма У. М., която живее в Германия от 2015 г., и за нея не е наясно дали има придобит статут. Там тя живее със семейството си. Допълва, че има още един брат – А. У. М., за който не знае дали е на територията на Германия или Република България тъй като не поддържа контакти с него. За себе си заявява, че е женен, има пет деца, като семейството му в момента живее в [населено място], управляван от П. – кюрдските сили, които от 2019 г. управляват града. Съпругата му се казва Н. О. А., с нея има сключен граждански брак от 2009 г. Молителят е роден в [населено място], където е живял до момента на напускане на държавата му по произход. В родния му град е имало присъствие на международни организации, като от тяхна страна не му е предоставяно нищо, дори и от отговорните за това граждани на града не му е предоставяна полагащата се помощ. Посочва, че от момента на напускане на държавата си по произход е взел решение да се установи в Република България. В Република България към настоящия момент живее с негови познати момчета. Заявява, че няма здравословни проблеми.

Допълва, че през 2009 г. е бил задържан от Режима, защото се е прибрал от служба, бил е войник тогава и към онзи момент е взел автомобил от дома си без регистрационни номера, шофирайки го по улицата. Бил спрял, съответно задържан, като междувременно през този период за автомобила

си изкарал номера и бил освободен. Заявява, че не е осъждан нито в държавата си по произход, нито в друга държава.

За държавата си по произход разказва, че в момента има военни действия между П., И. и Режима в областта. От 2019 г. има военни действия в района, и това е от момента, от който там са П.. Понякога военните дни са през няколко дни, понякога през месец има сражения. От друга страна има и сражения между ДАЕШ и П.. Пояснява, че там животът е труден и условията са трудни. В [населено място] се провеждат военни действия. Посочва, че при нормализиране на условията на живот в С. ще се върне там. Лично е видял проведени военни действия, и то пет дни преди напускането му на държавата му по произход, както и че имало пострадали хора от тях. Имало е бомбардировки и стрелба и от едната страна иранците с Редовната армия срещу П.. Твърди, че негови съседи са пострадали заради ДАЕШ през 2014 г., тогава имало сражения между племена и са хващали хора от неговия край, като са ги убивали. Допълва, че между гражданите и П. няма разбирателство. Молителят не е участвал в тези групировки, няма връзка с техни представители. През периода 2007 г. – 2009 г. е служил в [населено място], като шофьор на автомобил. През 2011 г. му е била изпратена призовка за мобилизация, тогава са провеждани военни действия и молителят не е отишъл. Посочва, че в е земеделец в държавата си по произход. Към момента не може да доведе семейството си в Република България, тъй като няма възможност това да се случи по нелегален начин. Желает да остане на територията на Република България, защото условията за живот са добри и е безопасно.

В хода на проведеното интервю от молителя е заявено, че не е живял в друга държава членка на ЕС. Декларира, че не е имал проблеми заради етническата, но е имал такива заради религиозната му принадлежност. Не е членувал в политически партии и паравоенни организации, не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан от официалните власти в държавата си по произход. Твърди, че не бил обект на репресии в държавата си по произход, спрямо него не е упражнявано физическо и/или психическо насилие.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № МД-02-60/29.01.2025 г. относно Сирийска арабска република – актуална политическа и икономическа ситуация и Справка вх. № МД-02-78/03.02.2025г. относно С., състояние на сигурността в районите Идлиб, Р., Х., Х. и Д. ал Зор след падане на режима на Б. А. /л.18-27/.

Със Становище Рег. № УП23728/26.02.2025 г. на младши експерт в отдел ПМЗ-„кв. О. К.“, РПЦ-С. е предложено на председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. У. М. /л.28/.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Прието е, че чужденецът не посочва никакви основателни опасения от преследване, визиран в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От негова страна не са посочени основателни причини от преследване нито в страната му по произход – С.. Спрямо същия не са били предприемани никакви действия, които да се приемат като тежки посегателства срещу личността му по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ и риск от такива. Прието е за безспорно, че молителят не

попада и в хипотезата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Молителят не е осъждан, не е бил преследван от официалните власти в С., нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини в С.. От страна на молителя в хода на административното производство не са представени доказателства, удостоверяващи наличие на основателни опасения от преследване по посочените критерии.

Направено е заключение, че към конкретния момент, молителят е взел решение да напусне държавата си по произход по икономически причини, възползвайки се от факта, че в даден период от време на територията на С. е съществувал вътрешен въоръжен конфликт, характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие. Обсъдено е приложението на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г., като е акцентирано, че липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещото закрила лице водят до извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и за него персонално не съществува опасност да бъде задържан или репресиран при евентуално завръщане в страната му по произход. Прието е, че не са налице основания да бъде прието, че от страна на официалните сирийски власти или други организации и/или групировки в С. са предприети безогледно масови репресии срещу гражданите. Посочено е, че с оглед изложената от молителя бежанска история в случая не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, поради това, че твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ вр. чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. В случая дори не е установено наличие на образувано наказателно преследване спрямо чуждия гражданин или наказание за отказа му да отбие военната си служба в С.. Акцентирано е, че от страна на молителя липсват изявления да е бил търсен лично да се присъедини към редовната армия или кюрдските сили, които контролират населеното място, в което е живял в С.. Прието е, че решението за напускане на държавата по произход от молителя е сторено по икономически причини, и в случая се касае за „икономически мигрант“, но не и за „бежанец“. При излагане на тези мотиви от страна на административния орган е обсъдена и Справка вх. № МД-02-60/29.01.2025 г. относно Сирийска арабска република – представителите на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство на страната. Военен персонал на бившия режим, лица, призовани за задължителна служба, се явяват в центрове за уреждане на статута в голяма численост в дните, от както „Х. Т. ал Ш.“ обявява обща амнистия. На 21.12.2024 г., сирийският вестник Al Watan съобщава, че най-малко 34 00 бивши членове на режима на А. са подали заявления за уреждане на статута си в централите в осем провинции, като най-малко 20 000 от тези кандидати произхождат от „крепостите“ на бившия режим в провинциите Лакития и Т.. Прието е, че за търсещия международна закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, тъй като от негова страна не е посочен член на неговото семейство, който има предоставен статут на бежанец в Република България.

Прието е, че по отношение на чужденеца не са налице и основанията за предоставяне на хуманитарен статут. Акцентирано е, че от негова страна в хода на проведеното административно производство не са направени обосновани изявления за наличие на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Не е установено и наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Независимо от установената липса на личен елемент за търсената закрила, събитията случили се в държавата по произход на молителя преди и след неговото напускане, административният орган е извършил преценка на предпоставките за прилагане разширенията, дадени с Решение от 17.02.2009 г. на СЕС относно тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

От приобщените в хода на административното производство справки, административният орган е приел, че отразените в същата обстоятелства за актуалното положение в С. и въз основа на факторите, които се вземат под внимание при преценка на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и нараняванията, брой на вътрешно разселените лица, водят до извод, че не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Акцентирано е, че от приобщените справки не се установяват данни в областта да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по-ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа, на които да се счита, че цивилно лице, върнато на територията на страната си по произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/895/ЕС. От справката е установено, че към датата на издаване на решението не са налице данни за наличие на вътрешен или международен конфликт на цялата територия на С.. Установено е, че съществуват спорадични инциденти, водещи до насилие, но те не могат да бъдат оценени като въоръжен конфликт и не са в състояние да предизвикат масов ефект. Направен е извод, че с оглед актуалната информация от справката в С. са налице безспорни данни, че обстановката в страната е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за населението. Акцентирано е, че се установява и че не са налице данни по отношение на молителя да съществува реален риск да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като може спокойно да пътува и да получи достъп до държавата си по произход, както и че може да се установи основателно там. Административният орган е обсъдил и приложението на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ – хуманитарен статут може да бъде предоставен, когато в една част от държавата по произход не съществува реален риск, чужденецът да понесе тежки посегателства, при които той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Обсъдено е приложението на чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, като е направен извод, че за молителя с оглед установеното не са налице визираните в тези норми предпоставки.

С оглед установеното е направена оценка, че в конкретния случай не са налице добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на молителя за международна закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, а да е налице такова не се установява от приобщените в хода на административното производство справки. Посочено е, че в случая не се установява и спрямо чуждия гражданин да са налице сериозни и потвърдени основания, за да се приеме, че единствено на основание присъствието си на територията на С., той би бил изправен пред реален риск да се превърне в обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Акцентирано е и, че към датата на издаване на решението, близките на чужденеца, съгласно неговите изявления нямат проблеми, различни от лични и икономически. Направен е извод, че от представената бежанска история не може да бъде установено дали молителят е бил преследван или да има бъдещ риск от преследване от страна на държавата, както и че в случая не са установени негативни последици спрямо него, поради доброволното му напускане на С.. Обсъдено е, че по отношение на молителя липсва наличие на предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като от негова страна не е посочен член от семейството му да има предоставен хуманитарен статут в Република България. Посочено е, че не са налице и предпоставките и условията за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини – чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, тъй като молителят в случая не се позовава на причини от хуманитарен характер. В заключение е прието, че по отношение на молителя не са налице предпоставките за предоставяне на статут за бежанец и хуманитарен статут.

По делото са представени и приети като писмени доказателства, както следва:

Представени от ответника: Справка с вх. № МД-02-200/08.04.2025 г. относно актуална общественно-политическа обстановка към 08.04.2025 г. в С. /л.93-95/.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл.168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ, а именно от Председателя на ДАБ при МС.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представените с административната преписка протоколи от проведени интервюта се установи, че те са проведени на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение, или военна групировка.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозна и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. Видно от протокола от проведеното интервю, е че молителят е напуснал държавата си по произход поради финансови проблеми – да намери работа, за да

подпомага издръжката на своето семейство, респективно да се събере със семейството си на територията на Република България. При така изложеното, съдът намира за правилни изводите на административния орган, че в случая се касае за „мигрант“, но не и за лице, което реално има нужда от предоставяне на международна закрила.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. Отделно по отношение на него не са били са били отправяни заплахи от субекти на преследване по смисъла на закона, не е бил арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми, свързани с етническия си произход или с изповядваната от него религия. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълно съответствие с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

При разглеждането на този въпрос Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая тези критерии не са изпълнени. Търсещият закрила не сочи данни, които да се интерпретират като състояние на реална опасност, насочена пряко към личността му. Обосновано административният орган е приел, че не може да се направи извод, че е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В процесния случай между страните няма спор, а и от представените по делото официални справки относно актуалното положение в Сирийска арабска република се установи, че на 27.11.2024 г. ислямската групировка „Х. Т. ал Ш.“, чиито контрол преди това е ограничен до части от провинциите А. и Идлиб, започва голяма офанзива в Североизточна С. в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции. На 08.12.2024 г. бунтовниците, водени от HTS, навлизат в Д. и декларираят победа, а същия ден президентът Б. А. напуска страната, след като получава убежище в Русия. На 29.01.2025 г. А. ел Ш., който на практика ръководи страната след падането на режима на А., е назначен за временен президент на С., конституцията

от 2012 г. е суспендирана, а парламентът разпуснат.

На 18.02.2025 г. след провеждане на преговори, Сирийските демократични сили се съгласяват да интегрират своите военни сили и граждански институции в структурите на новото сирийско правителство. Ръководените от кюрдите Сирийски демократични сили и Сирийски демократичен съвет се споразумяват да интегрират своите военни сили в армията на новото сирийско правителство. На 02.03.2025 г., новите власти в С. обявяват сформирането на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация. Новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването на властта на Б. А. на 08.12.2024 г. В бюлетин на ВКБООН е посочено, че считано от 08.12.2024 г., към 27.03.2025 г., 371 900 сирийци са се завърнали обратно в С. от съседни страни. С тези лица общият брой на хората, преминали обратно в С. от началото на 2024 г., възлиза на 732 700 души. Към 03.04.2025 г. ВКБООН изчислява, че считано от 08.12.2024 г., около 372 550 сирийци са преминали обратно в С. от съседни страни. По отношение на вътрешно разселване, според последните данни на Работната група за вътрешно разселени лица към 27.03.2025 г., 1.05 милиона вътрешно разселени лица /ВРЛ/ са се завърнали по домовете си, а в момента в С. остават още около 674 000 вътрешно разселени лица.

По отношение на последните политически събития в С. на 29.03.2025 г., временният президент А. ал Ш. обявява сформирането на ново правителство, поставяйки акцент върху единството за възстановяване на държавата. Основните приоритети включват борба с корупцията, съживяване на институциите, укрепване на икономиката и привличане на сирийски професионалисти. В този контекст са създадени Министерство на младежта и спорта и Министерство на извънредните ситуации и управление на бедствия с цел подкрепа на младежта и по-добра реакция при кризи.

Правилно от страна на административния орган е прието, че по отношение на молителя не са налице и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, предвид липсата на посочване на член на неговото семейство, който да има предоставен хуманитарен статут в Република България. Съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице и условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, тъй като безспорно от доказателствата по делото липсва позоваване от негова страна на наличие на причини от хуманитарен характер.

Нормата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, определя, че хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Под „други причини“ следва да се има предвид не всяка една причина, независимо и с оглед на нейното естество. Тази хипотеза урежда останалите случаи, различни от визираните в ал. 1 на същата законова разпоредба, и въз основа на които да се установи същата по интензитет реална и съществуваща опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при евентуалното му завръщане в страната му по произход. Както се установи по делото, изявления от жалбоподателя в хода на административното производство в тази насока не са направени. Съдът намира с оглед приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, в процесния случай действително не са налице хуманитарни причини, които да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут, и които безспорно в процесния случай не се установяват по отношение на жалбоподателя.

При така изложените съображения оспореното Решение № 2089/28.02.2025 г. на Председател на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на международна закрила на Х. У. М. е законосъобразно и не са налице основания за неговата отмяна. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 13-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. У. М., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 2089 от 28.02.2025 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: